

og jeg kan sige, at Ordene: Til ævig Spot o. s. v. aldrig have gjort det mindste af den tilsigtede Virkning paa mig. Jeg betragtede Støtten som en Curiositet og skulde endog nødig have seet den borttages, fordi jeg fandt, at den stod der saa godt, som et Minde om gamle Dage, ja det morede mig, at den stod der saa afmægtig og snarere som et Vidne imod dem, der havde sat den. Men siden jeg ved nærmere Kundskab til Sagen har overbeviist mig om, at Ulfeld virkelig var en Forbryder, saa begyndte jeg at føle en dyb, usigelig Modbydelighed for denne Støtte. Thi skal man forstaae dens Tale saaledes, som den er meent, skal man fatte alt det Nærselvilde, som er nedlagt i dens Betydning, hvad er da denne Støtte? en evigjærende Rakkerlusse, hvor Forbryderen vises for Folket, et vedvarende Dattersted, hvor Dødsbugget idelig føres, og Adelsfjeldet sønderbrydes af Bøddelen!" — Vi finde dette at være fuldkommen sandt og rigtigt følt, og lægge gjerne vor Stemme til. Man skal dog engang erindre, hvad det var, som laa i den Tanke, hvormed Støtten blev besluttet. Det er lavt og modbydeligt at tale om, men det maa siges, fordi Tiden og Vanen har sløvet vor Sands for hiint daglige Syn. — Der gives Lande, hvor man ophænger Røveres parterede Legemer ved Landsveien. Denne Støtte er et lignende Retfærdighedsmonument, kun hos os hensigtsløst; — thi vor Regjering betragter visst ingen ikke sit Folk som det, der behøver at strækkes fra Forræderi ved saadanne Midler, som bruges til Advarsel for Stimænd.

Vi leve i en Tid, hvor vi ikke behøve at frygte for at afvises, naar vi her bringe Religionens Bud i Erindring. Menneskelig Mening om, hvad der var for os de n Strengbed i Straf, har tidt nok afdæmnet Religionens Indflydelse fra Lovgiveren og Dommeren, naar den bød at elske sin Næste, selv sin Fjende, altsaa ogsaa den, der ved sin Brøde havde gjort sig til Fjende af Samfundet. Selv religiøse Tidssaldere have derfor haft grusomme Love og Straffe. Men Religionens Magt slynger sig som en mild og dalmende Flod tæt om de reiste Sranke og trænger sig ind overalt, hvor den kan komme til at formilde Livets Bitterhed; og ligesom Tidendes Bei fører ind i lysere Aarhundreder, saaledes vandrer Retfærdighedens Genius i fortroligere Samfund med Religionen; medens denne formilder Menneskenes Sind og bærer deres Trin til det Rette, bortkaster Retfærdig-

heden efterhaanden hine barbariske Attributer, som gjøre dens Guddom uskendelig; og Lovens Tavler omstøbes for at modtage nye Indskrifter af en venlig Visdom.

Det er den i Folket saavel som i Lovene udviklede og luttrede religiøse Bevidsthed, den mere uddannede Menneskelighedsfølelse, den klarere Tilsegnelse af Kjerlighedens store Bud, som stiller Ulfeldstøtten i en saa skjærende Modsetning til den nærværende Tid. Det er den, som stemmer den Betragtende til en mildere Dom over Ulfeld og indgyder ham Uvillie over hiin Fortidens Retshandling, i hvis varige Resultat han nu kun formaaer at see Bærket af en usorsonlig Hjern. Han føler, at han bør glemme og tilgive; han seer, at Staten lader denne Lære indprente i Kirken og Skolen; men her finder han, at Staten handler anderledes. Og har han saa ganske Uret? Giver ikke enhver Regjering, som lader hiin Støtte blive staaende, — saavidt denne Sag ellers kommer under Spørgsmaal — sin Stadfæstelse til hiin gamle Dom, men under Omstændigheder, hvor man i alt Andet følger mildere og fornuftigere Grundsetninger. Ulfeld dømmes bestandig paa ny, og bestandig efter særskilte Regler, som ellers forlangst ere udstødte af vort Statsliv.

Den uslykkelige Mand's Liv og Skjebne staaer optegnet i Historien; der kan Folket læse derom og danne sig en Mening. Dette er den sande Straf og den sande Retfærdighed mod den forlangst Hensarne. Hvad hiin Tid krævede, har den faaet. Vor Tid kræver nu: Fred for den Døde!

Festen i Mainz d. 14. Aug. 1837.

Den store Mand, som ikke blot har været sit Folks, men hele Menneskeheden's Belgjører, hans Mindesfester bringe Tider, da Nationernes Grændser bortfalde, og hele Menneskeheden sammensmeltes i een Følelse og eet Sind. Derfor var det at Folk fra alle Dele af Europa samlede sig i Mainz til en Fest paa den Dag, da der reistes Bogtrykkerkunstens Opfinder, Johan Gutenberg's Statue som Mindesmærke i denne Stad, hans Fødeby. Gutenberg's Opfindelse gjorde hans Navn verdensberømt ved at ophæve ham til Verdens Belgjører; en taknemlig Efterfølgende lod

sin største Kunstner hævde Belgjørerens Minde, og Gutenberg's Statue blev Thorvaldsen's Bærk.

Den 14de August 1837 blev Statuen afdækket under den forsamlede Mangdes begejstrede Glædesudbrud. De Følelser, som her yttrede sig i den uhyre Menneskemasse, ere aldrig paa Valpladsen blevene udtrykte med større Varme for nogen Seirherre. Den fattige Bogtrykker fra Mainz havde virkelig kæmpet en Kamp; Frugeterne af hans blodfrie Seire ere uforgjængelige; men det er skjønt, at vore Samtidige have følt, at denne Landens Seir, som har skjænket alle tilkommende aandelige Seire Varighed, fortjente et herligt Eresminder, om det end ikke blev saa uforgjængeligt som Opfindelsen, man derved vilde forherlige.

Vel vare Litteratur og Bøger allerede før denne Opfindelse Hovedkilderne for det aandelige Lys, og man kan uden dem neppe tænke sig noget Slags Civilisation. Endog paa den Tid, da man kun ved Afskrivning kunde formere Bøgerens Tal, og Besiddelsen af dem derfor indskrænkede sig til meget Faa, var deres Indflydelse dog høist betydelig. De saa hundrede Mennesker, som kunde læse disse Bøger, meddeelte deres Indhold til Tusinder. Derfor sørgede Præster, offentlige Forelesere og vandrende Sængere med deres Ballader og Folkesange. Men desuagtet var Tankernes Udbredelse kun ufuldkommen, indtil Gutenberg's velgjørende Opfindelse skete. Den var den mest indflydelsesrige Omvæltning, Verden nogensinde har prøvet, naar man ikke blot tager Hensyn til den sieblikkelig bevirkede Forandring, men til dens vedvarende Følger. Man kan sige, at den var Kernen til alle kommende Omvæltninger.

Paa Festens Dag, allerede Kl. 8 om Morgenen, begav en Procession sig til den skjøne Cathedraalkirke, der var fyldt med Mennesker i festlig No. Biskoppen af Mainz holdt Hoimesse; den første Bibel, trykt af Gutenberg, blev forevist. Hvilken viid Mark for Betragtningen aabnede sig ikke her! Den første Bibel, Forløberen til hine Millioner Bibles, som have udbredt Christendommens Lys over hele den beboede Jordkreds! — Messen var tilende, Processionen begav sig igjen til den nærliggende Plads, hvor Statuen skulde afdækkes. Her var oprettet et stort Amphitheater, hvor Deputationer fra mange Stæder i Europa sadde. Under Artillerisalver blev Dækket taget fra Billedstøtten, og tusinde

Stemmer begyndte en festlig Lovsang. Derpaa fulgte Taler, Gæstebud, Baller, Fakkeltog o. s. v.; i tre Dage vare Mainz's Indbyggerne i Bevægelse, og Festens Nygjensløb over hele Tydskland. Statuen selv vidner om Thorvaldsen's Kunstnerstorhed. I Anledning af denne skjønnede Fests traadte en talrig Forsamling af Lærde, Boghandlere og Bogtrykkere sammen og blev enige om, at en Præmie skulde udsættes for et Skrift, der historisk skulde paa-vise den endnu ikke ganske nøie bestemte Tid for Bogtrykkerkunstens Opfindelse, og Universiteterne i Berlin, München og Göttingen bleve udvalgte til Dommere over Priiiskriftet. Desuden besluttede man, selv om de Lærde ikke skulde blive enige om Tiden, at bestemme et Aar, da Gutenberg's festen skulde feires over hele Tydskland, og siden hvert hundrede Aar. Man valgte Aaret 1840, og Dagen bestemtes til den 24 Juni. Denne Fests skal ikke være bunden til noget bestemt Sted, men feires over den hele dannede Verden.

Ogsaa hos os forestaaer da Gutenberg's Fests den 24de Juni 1840, og det var vor Hensigt ved ovenstaaende Uddrag af en udenlandsk Beretning at henvende Opmærksomheden paa denne Dag, hvis Høitideligheder allerede forberedes. G.

Århuus Stiftstidende Nr. 38 læses en overmaade plump og forargelig Artikel fra Eieren af Himmelbjerget, Peder Nielsen, fileet imod Pastor Steen Steensen Blicher. Man kan ikke andet end føle sig oprørt ved, at hiin Tidendes Redacteur har villet optage denne Artikel, uden at forlange den underkastet saadanne Forandringer, at hans Blad ikke blev Stedet, hvor den opbragte Naahed, som ingen bedre Hensyn kjender eller ændser, kunde komme til Orde for det større Publicum. Her er ikke Tale om bemeldte Eiers Ret til at forsvare sin Larv, hvor han formener den at være krænket eller truet; denne Ret maa man lade ham. Heller ikke kan man fortænke ham i, at han vil paatale Ytringer af Pastor St. St. Blicher, som vistnok maae være nærgaende for ham; og det er i sin Orden, at han ikke kan føle, at disse, vistnok over-spændte, Ytringer ere Udbrud af en reen patriotisk Iver for Noget, som den Skrivende ansaae for Stort og Herligt; hvortil jeg her endnu vil føie den Bemærkning, at de ganske staae i Belysning af den omhandlede Sag,